

I_nformačný N_ápaditý A_kčný K_{re}atívny Í_ha! 0/2018

školský časopis

Súkromnej základnej školy, Kysucká 14, Senec

Absolútny sneh

Vždy hlboký,
tu všetko hlboké je.
Ako že živé sa
len v hĺbke narodí.

Sneh spomienky.
On nechladí, on hreje.
Zatúžiš do toho
jak rybka do vody.

Prikrýva všetko.
Striech zošíkmené stráne.
Zhmotnený Boží dych
a biela neha nieh.

Kľakneš si do neho
a tušíš, čo sa stane.

Rozhrnieš ho
a nájdeš dieťa.
Sneh...

(M. Rúfus)

Obsah

Vianočná anketa.....	3
Rozhovor s.....	4-5
OSBUA	6
Skoro som prišiel o jazyk.....	7
O našich učiteľoch	8-9
Prvácka pasovačka	10
Ako u nás učil D. Hevier	11
Stretnutie dvoch svetov	12-13
Výlet do histórie	14
Eko-logika našej školy	15
Maľované čítanie	16
O princeznej, čo nevedela	17
Fotoreportáž	18
Papagáj na Lietavskom hrade...19	
Ako chutí dejepis	21
Bad boys	22
To bol deň.....	23
Humor	24

Úvodník

Unavená uložila učebnice do ústrania, úspešne utišila ustaté ústa, usadila sa do útulného ušiaka, upokojujúceho úkrytu učiteľa. Ubráni sa úskočnému útoku únavy. V úzadí si uvedomuje uspávanku uličných útržkov. Upratála, upiekla, ustato ustála úskoky účtov. Uvážlivo utriedila úvahy: úlohy, údaje, údržba, uhlomery, úhrady, Ukrajina, úľavy, umenie, úmysly, umývadlá, univerzita, upratovačky, účty, upozornenia, úrazy, úryvky, úsilie, úsmevy, úspechy, útoky, utorky, úväzky... Uff! Utrpenie? Údel úbohého učiteľa úradníka? Úľava. Už! Uverí... Útrapy udrží na uzde, uviazne v úžase a upína sa k unikátnej úteche: usmievaný uzlík ustajnený v úkryte - ÚCTYHODNÝ UČITEĽ.

Krásne Vianoce a veľa úspechov v novom roku želá

Iveta Barková

Nulté číslo školského časopisu Súkromnej základnej školy, Kysucká 14, Senec

Vydané v decembri 2018 v náklade 150 ks.

Redakčná rada: zatiaľ provizórna

Zodpovedný redaktor: Monika Andrejčáková

Vianočná anketa

Čo by ste darovali našej škole pod vianočný stromček?

Keďže Vianoce sú spojené aj s darčekom, spýtali sme sa našich spolužiakov, čo by najradšej darovali našej škole pod vianočný stromček a prečo. A tu sú ich odpovede:

- * Ja by som škole daroval lyžiarsku halu – aby som toľko nechýbal ☺ (Jarko)
- * Našej škole by som darovala nové knihy do knižnice, aby mali žiaci väčší výber na čítanie cez prestávky. (Nina)
- * Školský autobus! (Šimon)
- * Rád by som škole daroval nové chemické pomôcky, pretože ich je málo a niektoré vôbec nemáme. (Samuel)
- * Nové hudobné nástroje, pretože p. Grich musí do školy nosiť vlastné. (Filip)
- * Vlastnú kuchyňu aj s jedálňou, aby nám viac chutilo. A relaxačnú miestnosť, aby si oddýchli žiaci aj učitelia. (Zuzka)
- * Stolný futbal na spríjemnenie prestávok. (Adam)
- * Skriňu na nabíjanie iPadov, aby to už nebol problém. (Jakub)
- * Školskú kapelu a hudobnú sálu. (Ester)
- * Ja by som daroval kvety a okrasné kríky, aby sme skrášlili okolie našej úžasnej školy. (Norbert)
- * Slušnosť, veľa energie a trpezlivosť pre učiteľov. (Šimon)

Z listu...

Dobrý večer, pani riaditeľka, dovoľte mi, aby som sa v mene klientov zariadenia pre seniorov v Bernolákove poďakovala za pohľadnice, ktoré vyrobili deti v klube v spolupráci s vychovávateľkami. V zariadení máme rôznych klientov. Orientovaných, ale aj dezorientovaných, ľahšie a aj ťažšie stavy. Keď sme im odovzdali vianočnú poštu a povedali im, že to pre nich vyrobili deti, boli veľmi dojatí a šťastní. Mnoho z nich si aj poplakalo, ale v konečnom dôsledku u každého jedného bolo cítiť, že má veľkú radosť. Jedna z našich klientok dnes, žiaľbohu, zomrela. Pohľadnica bola posledná vec, z ktorej mala v živote radosť. Fotku, pri ktorej si pani pozerala pohľadnicu od detí a je na nej veľmi šťastná, sme ukázali aj rodine. Boli veľmi dojatí a vďační, čo sme pre ich mamičku urobili. A preto ešte raz Vám veľmi pekne ďakujeme, že bolo umožnené deťom a vychovávateľom zapojiť sa do vianočnej pošty pre seniorov. Deti zrejme ešte nie úplne pochopia, že sa im podarilo niekoho spraviť poslednýkrát v živote šťastným, vyčarovať mu úsmev na perách, ale my to pochopiť už vieme. Keď budete mať chvíľku v tomto predvianočnom zhone čas, prosím, odovzdajte toto poďakovanie aj deťom a vychovávateľom. Ďakujem.

Michaela Sopková 12.12.2018

V srdci som vždy mala túžbu pomáhať...

Blíži sa koniec kalendárneho roka, je obdobie Adventu a všetci sa už tešíme na vianočné sviatky. Vianoce sú kresťanské sviatky a nám v škole sa s kresťanstvom spája sestra Luitgardis, ktorá u nás učí katolícke náboženstvo. Preto sme jej položili niekoľko otázok.

***Skúste nám najprv povedať, prečo Vás niekto volá Andrejka a niekto sestra Luitgi.**

V prvom rade ďakujem veľmi pekne za príležitosť odpovedať vám na otázky práve v tento krásny adventný čas prípravy na Vianoce – narodenie Božieho Syna. Andrea je moje krstné meno, moje rehoľné meno je Luitgardis, ale pretože je ťažké ho vyslovovať, deti mi ho skrátili na „Luitgi“. ☺

***Čo Vás priviedlo k vašej práci?**

Také výstižné slová by boli dve – Božia prozreteľnosť. Priznám sa vám, že je to pre mňa taký zázrak a zároveň krásna – dlhá, veľmi dobrodružná cesta k mojej práci – povolaniu – byť učiteľkou. Viete (vidíte), že som zasvätená Bohu – som rehoľná sestra, patrím do Kongregácie Notre Dame, Kanonisiek svätého Augustína. Našou charizmou (hlavným zameraním) je výchova. Pôsobíme v 13-tich krajinách, sestry pracujú v škôlkach, školách, výchovných zariadeniach, ale aj ako opatrovatelky starých ľudí, lekárky či ošetrovatelky v nemocnici. Vždy bolo mojou veľkou túžbou venovať sa deťom, mládeži – veľmi ma to naplňa a som šťastná a vďačná Bohu za túto príležitosť.

***Ako sa vám učí na našej škole?**

Keďže učím aj na ZŠ Mlynská, mám upravený rozvrh a tak môžem utorky tráviť čas s mojimi milovanými deťmi tu na SZŠ. Cítim sa tu ako doma ☺.

***Vždy ste chceli mať túto prácu? O akej práci ste snívali ako malá?**

Vôbec som ani netušila, že by som raz mohla byť učiteľkou. V srdci

som vždy mala túžbu pomáhať, venovať sa deťom, konať dobro. O akej práci som snívala? Keď som bola malá, hrávali sme sa na maminky, lekárky, sestričky, ktoré pomáhajú chorým. Dokonca si pamätám, že som chcela byť poštárkou, ktorá roznáša dobré správy a potešuje ľudí. Vyrábali sme si aj známky. ;)

***Blížia sa Vianoce – ako ste prežívali tieto sviatky vy ako dieťa a ako ich prežívate dnes?**

Vianoce – z tej ľudskej stránky boli naozaj výnimočné. Celá rodina bola spolu, každý jeden z nás sa snažil už v Advente zbierať dobré skutky, aby sme Ježiškovi pod stromčekom darovali aj my trocha lásky. Nevedeli sme sa ako deti dočkať štedrovečerného večera a samozrejme darčiekov. Boli skromné, oblečenie, maličkosti a vždy nejaká spoločenská hra, ktorú sme sa potom všetci hrali. Veľmi sme sa tešili. Pred Vianocami sme si nacvičovali spevy – koledy, aby sme boli na Vianoce pripravení. Na Štedrý deň sme dodržiavali od rána pôst a pripravovali štedrú večeru, ktorá sa začínala o 17:00 hod. Všetko bolo nachystané tak, aby mama ani nikto iný už nevstával od stola. Bývala s nami aj babička, ktorá – ako najstaršia pred večerou so sviečkou v ruke čítala z Biblie príbeh O narodení

Krista. Všetci sme počúvali s otvorenými ústami s veľkou úctou. Potom sa otec predmodlieval a začali sme večerať. Po večeri sme išli ku stromčeku, vybaľovali sme darčeky, neskôr sme pozerali rozprávku, ale nikdy sme ju nedopozerali, pretože sme išli ešte koledovať po dedine. A koledovali sme až do polnočnej svätej omše, na ktorej sme spievali nádherné piesne o narodení Krista. Hoci sme boli premrznutí, naše srdcia jasali od radosti z vďačnosti za DAR LÁSKY z nebies a spievali sme spolu s anjeli: GLORIA IN EXCELSIS DEO! Áno, nebo sa sklonilo k zemi a dotklo sa človeka! Dnes prežívam Vianoce spolu so sestrami v komunite ešte hlbšie, pretože na Vianočnú noc v r. 1597 „sme sa narodili“ aj my ako Kongregácia Notre Dame. Vždy na Vianoce prinášam k jasličkám aj deti, ktoré sú mi zverené a vyprosujem každému z nich, aby bolo Božie - krásne. Tiež prosím Svätú rodinu, aby sa prihovárala za všetkých rodičov, aby milovali svoje deti a boli im dobrým príkladom. Deti prijímajú to, čo sa im dáva. Dávajte im veľa správnej lásky. Ak sa naučia milovať Boha, budú vedieť v živote milovať zdravo aj seba a vážiť si aj každého človeka.

***U detí ste veľmi obľúbená, vždy sa usmievate. Máte tajný recept na radosť?**

Ďakujem pekne, deti sú drahocenné Poklady! ☺ Recept? ♥ Verím v Boha, ktorý je Láska. Láska, ktorá sa stala pre nás krehkým Dieťaťom, jedným z nás. A práve v tieto dni to prežívame: „A Slovo sa Telom stalo a prebývalo medzi nami. A my sme uvideli jeho slávu, slávu, ktorú má od Otca jednorodený Syn, plný milosti a pravdy.“ (Jn1,14) Nie je to nádherné? ♥ Obdivujem Boha deň čo deň – viac a viac. Prežívam každý deň s tým, že sa snažím všímať si jeho prejavy pozornosti voči nám a aspoň malou láskou - „úsmevom“ mu to môžem vrátiť späť. No, uznajte, akoby som mala byť smutná? ;)

Všetkým nám prajem, aby sme VIANOCE prežívali v ♥ každú nový deň aj v nastávajúcom novom roku 2019.

ĎAKUJEM ZO ♥

Sr. Luitgi

Kedy sú Vianoce? Keď sa usiluješ podať ruku tomu, kto ňa urazil – vtedy sú Vianoce.

Keď vieš prijať od iných láskavé slovo a úsmev – v tej chvíli sa začínajú Vianoce.

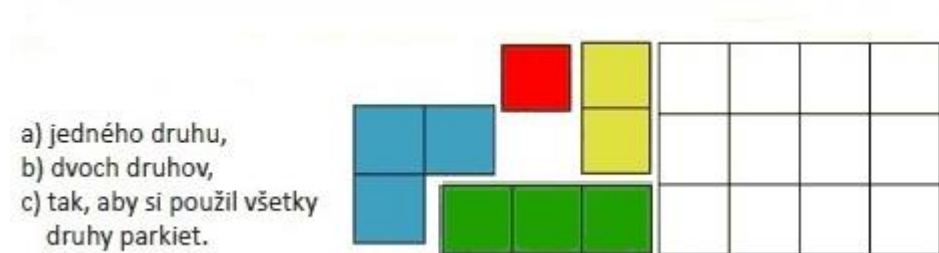
Keď sám rozdávaš radosť, ocenenie, keď máš porozumenie pre iných – už sa v tvojom srdci začali Vianoce.

OSBUA

Že netušíte, čo tieto písmenká znamenajú?? Nič to, naši prváci to predsa vedia. Sú to prvé písmená a hlásky, ktoré sa deti učia metódou splývavého čítania Sfumato. Spolu s pani učiteľkou Vierkou sa už prelúskali prvými písmenkami slovenskej abecedy a každé písmeno ohmatali, nakreslili, vytvorili, napodobnili, robili si s ním, čo len chcú...

Všetkým prváčikom sa veľmi darí aj v matematike, ktorú sa učíme inak, ako je generácia našich rodičov i nás zvyknutá. Hejného metóda vyučovania matematiky bude dobrým základom k tomu, aby deti dokázali vlastným spôsobom vyriešiť akýkoľvek príklad, ktorý sa pred nimi objaví. Vyskúšajte si jednoduchý príklad:

Pokry podlahu čo najmenším počtom kociek

Alebo: podarí sa vám použitím iba písmen OSBUA vytvoriť aspoň 7 slov?

Skoro som prišiel o jazyk

Bolo májové popoludnie. Spomínam si, že práve bola u nás návšteva. Mal som osem rokov a pocit, že dokážem všetko. Išiel som do záhrady, mal som chuť na čerstvý hrášok.

Cestou k hráškovému kru som sa rozhodol, že návšteve predvediem jeden zo svojich najúžasnejších kúskov. Machrovsky som sa rozbehol. Lenže oproti mne ležal kameň, ktorý som si nevšimol. Potkol ma, hnusák. Ako som letel, chcel som mu ešte zlomyseľne vyplaziť jazyk. Lenže dopadol som rýchlejšie, ako som čakal a do jazyka som si zahryzol. Naštvané som sa postavil a pri druhom pokuse vyplaziť ho tomu kamenisku som zistil, že v jazyku mám dieru. Dieru! Strašne som sa preľakol, pretože som mal ústa plné krvi.

Naši ma rýchlo zobrali na pohotovosť do Trnavy. Tam mi však pomôcť nevedeli a poslali nás do ružinovskej nemocnice. Nikto z lekárov, ktorí ma vyšetrili, si netrúfol jazyk mi zašiť. Nakoniec sa na to podujal akýsi mladý zubár. Ten ma vzal do malej, bielej, sterilnej miestnosti plnej ihl, klieští, skúmaviek a podobných strach

vzbudzujúcich predmetov. Posadil ma na zubárske kreslo a vybral injekciu s nejakou bielou tekutinou. Len čo som ju zbadal, hneď ma jazyk prestal bolieť. Ale už bolo neskoro. Lekár mi okolo rany vpichol dve dávky. Potom vzal do ruky ihlu s niťou, čo vyzerala ako malý rybársky háčik. Šitie jazyka ma nebolelo, mal som ho úplne stŕpnutý. To odporné kamenisko ma stálo sedemnášť stehov! Vyšli sme z ordinácie a zamierili do lekárne. Mama mi kúpila liek proti bolesti, keď sa začne prebúdzat'.

Môj úbohý jazyk som mal opuchnutý a boľavý ešte dobré dva týždne. Nemohol som jesť nič iné ako polievky.

Pomsta však bola sladká. Kameň som zobral k potoku. A tam som ho utopil.

Jakub Brunovský

O našich učiteľoch

V triede sme dostali nápad zložiť básničky na učiteľov v našej škole. A tu je výsledok. Čo poviete? Máme ich dobre v oku?

*Kde bolo, tam bolo,
v škole za jedným stolom,
stretli sa Ivetka a Janka.*

*Čo sa stalo potom?
Z toho vám padne sánka!
Ich revírom je riaditeľnička,
vďaka nim funguje naša školička.*

*Monika vie slovensky aj
francúzsky,
s jazykmi stvára
ohromné kúsky.
Zaujímavé knihy
miluje, šiestakov na
život pripravuje.*

*Zuzka Bogdaňová sympatická je,
lieči a zachraňuje, kde problém je.
U seba má
školskú
knižnicu,
nenájdeš
tam žiadnu
opicu.*

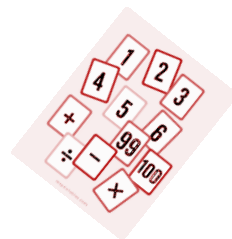

*Miško učí angličtinu nás,
tešíme sa na hodinu zas.*

*Vie dokonca aj
programovať,
štortákov v skicári
učí pracovať.*

*Vierka vie matiku
každého naučiť
a pritom tým nikoho
nemučiť.
Prvákov hrou ona učí,
nikto z nich pri tom nefučí.*

*Vanda, to je teda hlava!
Okrem toho, že fajn pláva,
vedomosti 2.A dáva
tak, že sa s nimi hráva.*

*Naša milá, pekná Helka
nie je na pozeranie ako telka.
Všetci druháci ju majú radi,
pretože nikoho z nich nezradí.*

*Zuzka, tá má dobrú
kondičku,
učí geošku, dáva
rozcvičku.
V bazéne je ako ryba,
veď športovať nie je chyba.*

*Lenka je milá ako lienka.
Je to dobrá učiteľka.
Je pekná a múdra,
na angličtine s ňou nie je nuda.*

Angličtina

– to je jej!
Keď ideš okolo, milo
sa usmej. Janka
Klepochová je milá,
na 4.A pôsobí ako
víla.

Julka dobré srdce má,
s tretiakmi si rady dá.
Veľa znalostí im rozdá,
vyškola by aj drozda!

Naša triedna, to je hviezda,
vyrieši problém, čo ľahký sa nezdá.
V škole sa s ňou často hráme,
tak sa učíme aj zabávame.

Učiteľka Psotová Petra
oblieka sa do teplého svetra.
Biologiu zábavne učí v ňom,
s ňou spoznáme každé zviera,
každý strom.

Matka má svojich piatakov
a vôbec nie je učiteľkou zlou.
Vždy chodí milá a usmiata,
tak si ju každý z nás pamätá.

Peťa Strigačová
spíkuje a špréchuje,
druhostupniarom sa
venuje.

Vedie hrdo žiacku radu,
nie je tu len na parádu.

Krásavica,
to je Zuzka,
vždy zladená sukňa,
blúzka.
Trpezlivosti má dosť,
tretiakom vždy pre
radosť.

Žiaci 4. A

Prvácka pasovačka

Stáva sa už u nás zvykom, že štvrtáci, dietky milé, pripravili pekné chvíle, našim malým prvákom. Pre každého z nás bol nástup do školy kúzelným okamihom. Práve preto sa tohtoročná pasovačka niesla v duchu čarov a kúziel. Prváčikov čakala skutočne výnimočná čarodejnica šou v podaní

štvrtáčok Ninky a Karinky, ktoré si získali divákov, keď predviedli kúzla s kartami. Čarodejnica Nina si pred zrakmi prvákov strelila gumičku do nosa a znenazdajky ju vytiahla von z ucha. Karin šibnutím čarovného prútika začarovala pomaranč na vrchnák od fľaše a nechala zmiznúť pred očami všetkých niektoré predmety z miestnosti.

Po zábavnom programe sme pristúpili k slávnostnému pasovaniu prvákov. Ničnetušiaci prváčik si sadol na čarovný stolček a čarodejnicky klobúk prečítal jeho myšlienky. Tentokrát bol aj samotný klobúk nadšený! Všetci prváci sú šikovní a chcú sa učiť čítať, písať a počítať. Ako klobúk povedal, každý je dobrý v niečom inom, niekto je trpezlivý,

iný zas priateľský a tak ich klobúk všetkých privítal v našej kúzelnej škole.

Ozajstný kúzelník musí občas aj počas získavania nových vedomostí prekonať svoj strach a popasovať sa s prekážkami. Malý čarodejník dostal teda čarodejnícku paličku a talizman pre šťastie každého bosoráka, žabku. Jeho skúškou odvahy bolo prejsť spolu so starším čarodejníkom – štvrtákom strašidelnou slávobránou, kde prváčik musel dokázať svoje odhodlanie a vytrvalosť. Začaroval kúzelným slovíčkom zlú ježibabu a tá mu na ceste za vedomosťami ustúpila. Tak sa prváci stali právoplatnými žiakmi našej školy, o čom svedčí aj kúzelnícky diplom. Také čarovanie dokáže kúzelníka vyčerpať, preto pani učiteľky a pani vychovávateľky vyčarovali raz – dva hostinu. Jedli sme a pili sme, zabavili sme sa do sýtosti pri hudbe.

No aj keď táto magická chvíľa skončila, veríme, že prvákom aj naďalej pôjde učenie tak šikovne ako šibnutím čarovného prútika.

Žiaci 4.A

Ako v našej škole učil Daniel Hevier

Hodina slovenského jazyka a literatúry bola v utorok 20.2.2018 v našej škole výnimočná. V rámci projektu „Daniel Hevier pre školy“ zavítal medzi nás, šiestakov, sám autor, ktorý nám priniesol knihy zo svojej vlastnej knižnice, aby sme spoločne objavovali najznámejšie príbehy detí v umeleckej próze, od tých klasických (Rázusov Maroško či hrdinovia Marka Twaina), až po Pankovčinovho Mamuta v chladničke. Svoju originálnu hodinu spestroval hrou na klavíri a úžasnými vtipnými pesničkami, ktoré sám zložil.

***Prečo ste sa rozhodli stať spisovateľom?**

Bola za tým láska k mojej spolužiačke. Zdalo sa mi obyčajné zavolať ju na zmrzlinu, tak namiesto toho som jej napísal knihu s básňami. Láska je mocná inšpirátorka...

***Kto je vašim idolom v literárnom svete, ak nejaký máte?**

Mám ich veľa, ale taký veľký vzor je Ľubomír Feldek, ktorý mi pomáhal a držal mi palce. Ďalej nasledujú aj iní spisovatelia, ako Roald Dahl, pani Rowlingová a ďalší.

***Prečo sa vo svojej tvorbe venujete prevažne deťom?**

Aj ja som bol predsa dieťa... A prečo? Ani neviem, možno preto, že knihy pre deti boli niekedy takým našim únikom pred cenzúrou. A v detských knihách si môžem viac vymýšľať.

***Ku ktorej vašej knihe máte najhlbší vzťah?**

Vždy k tej poslednej. Teraz je to Chymeros.

***Kde hľadáte inšpiráciu na písanie?**

Všade okolo mňa; v deťoch, v hudbe, medzi ľuďmi, s ktorými sa stretávam, a dokonca, aj keď snívam, dostanem inšpiráciu.

***Aké ste chceli mať povolanie, keď ste boli malý?**

Spisovateľ. Od ôsmej triedy som vedel, že budem spisovateľom. Predtým som chcel byť aj všeličo iné, bagrista alebo cirkusant, ale potom som vedel, že chcem byť nejaký umelec, najlepšie nejaký spisovateľ skombinovaný so spevákom, maliarom a tanečníkom... Takže všetky umenia dohromady.

***Ktoré školské predmety boli vaše najobľúbenejšie?**

Literatúra a slovenský jazyk, najradšej som písal slohy. A potom také predmety ako hudobná výchova, výtvarná výchova a telocvik. Všetky ostatné predmety boli pre mňa utrpením ☺

Kristína Ženišová, Nina Růžičková

Stretnutie dvoch svetov pri knihe

Mladosť je čas, kedy sa máme múdrosti učiť. Staroba je obdobie, kedy ju máme uskutočňovať.

(J. J. Rousseau)

Škola rodinného typu je privilegovaným miestom stretania viacerých generácií. Nielen rodičia, ale i starí rodičia s radosťou, ale i hrdosťou a istým zadost'učinením sledujú kroky svojich vnúčat, zaujímajú sa o to, čím ich potomkovia žijú, čo ich trápi, ale i naplňa.

V triede terajších šiestakov si pestujeme tradíciu pozývať každoročne medzi nás našich starkých. Vždy na jeseň, v októbri, keď si svet pripomína, že staroba je požehnaním pre tento svet, sa naša trieda stáva miestom stretnutia dvoch svetov. Jedného, ktorý sa už nenáhli, je trpezlivý, vládny, blahosklonný a láskavý, druhého, čo má stále akosi naponáhlo, ktorému chýba životný nadhľad, často je znudený, stratený a ešte trochu naivný. Oba tieto svety však zrazu nájdu spoločnú reč, porozumenie, hlbokú radosť a pocit spolupatričnosti. Na chvíľu ich spojí spoločné čítanie.

Koho z nás nezahrejú spomienky na rozprávky pred spaním z úst našich mám? Kto z nás si nevybaví chvíle, keď si rodičia či prarodičia našli na nás čas a uniesli nás do sveta dobrodružstva, fantázie,

splnených snov, do sveta, v ktorom sa vždy všetko na dobré obráti, človek nájde svoje šťastie, lásku, naplnenie? Do takéhoto sveta ľudových rozprávok nás v piatom ročníku preniesla Šimonova stará mama, ktorá k nám docestovala až z Banskej Štiavnice. O rok neskôr sme si so šiestakmi trúfli už aj na reálny svet, svet, v ktorom sa hlavnej postave deje krivda, svet, ktorý pozná bolesť, slzy a strach. Danielovi starkí nám čítali z rokmi overenej klasiky, z poviedky Jano. Aj deti, ktoré inokedy nesiahnu po knihe, so zatajeným dychom sledovali príbeh husiara Jana, prežívali s ním dobré, aj zlé, protestovali, keď Jana krivo obvinili a zbili, tešili sa, keď bola krivda aspoň sčasti potrestaná.

Tieto dva svety, svet mladých a starých, však nespája len životná múdrosť, ktorej sa jedni učia a druhí ju odovzdávajú. Spájajú ich aj všeľudské hodnoty ako porozumenie, úcta, láska. Oči starých rodičov sa neraz rozjasnili, keď sa v hovore s deťmi preniesli do čias, keď aj oni boli mladí. Živo rozprávali o tom, ako vyzerala ich škola, akou výchovou boli vedení, čím naplňali svoj voľný čas, aké domáce povinnosti im boli zverené. A deti sa pýtali. Pýtali sa veľa. Detsky, zvedavo, úprimne.

Dnešná uponáhľaná doba nežičí hlbokým a vzácnym stretnutiam. Preto si budeme túto tradíciu strážiť... A nielen pre úžasné voňavé domáce koláče, ktoré nám staré mamy so sebou vždy prinesú.

Monika Andrejčáková

Čo nás naši predkovia nenaučili...

Kto do teba kameňom, ty doňho dvoma!

Kto chce žať, musí mať kombajn.

Bez babky nie sú koláče.

Sýty hladnému navarí.

Bez práce nie sú peniaze.

Čo sa za mladi naučíš, v starobe vygúgliš.

*Kto chce psa biť,
pôjde do väzenia.*

*Kto včera klamal,
zajtra bude tiež.*

O tom si už aj vrabce repujú.

*Pomaly ďalej zájdeš, ale rýchlejšie tam budeš
skôr.*

Žiaci 6.A

Výlet do histórie

Poznávanie dejín je pre nové generácie veľmi dôležité. Väčšinou nás nebaví sedieť nad knihami či pasívne počúvať lektorov. Ako sa hovorí: „Lepšie je raz vidieť ako stokrát počuť.“

Preto sme sa jedného slnečného dňa šiestaci a siedmaci vybrali na výlet do starovekého rímskeho mesta Carnuntum - Petronell v Rakúsku.

Toto miesto nám umožnilo spoznať dejiny úplne iným spôsobom.

V miestnom múzeu sme spoznali život obyvateľov Rímskej ríše a život rímskych vojakov. Na vlastnej koži sme si mohli vyskúšať, aké by to bolo žiť v tejto dobe. Skúsiť sme si mohli, ako sa žilo bohatým občanom, ale aj to, ako ťažko žili vojaci či dokonca otroci. Dobové oblečenie, ktoré sme si mohli aj vyskúšať, nás veľmi prekvapilo – na pohľad veľmi jednoduché, ale obliecť sa doň bola riadna fuška.

Zaujala nás vojenská výzbroj, ktorá vážila až 40kg. Taktiež sme si mohli ľahnúť na postele, ktoré slúžili dokonca aj ako jedálenský stôl. Skúšali sme použiť tabuľky z včelieho vosku, do ktorých starí Rimania vyrývali písmená. Jednoduchým oškriabaním písmo zotreli a tabuľku použili na ďalšie zápisky.

Už v rímskej dobe využívali obyvatelia miestny „fast food“, oddychovali v nádherných kúpeľoch, dokonca im slúžili aj verejné záchody. So záujmom sme si prezreli výstavu jedla. Odhaduje sa, že vykopávky sú staré približne 2000 rokov.

Všetci žiaci sme si výlet neskutočne užili a určite všetkým odporúčame zažiť atmosféru miestneho múzea. Je to zážitok pre všetkých, ktorí sa chcú dozvedieť o dejinách niečo nové a hlavne zažiť kúsok histórie na vlastnej koži.

Ela Gulaiová

Eko-logika našej školy

Jednou z hodnôt, ktoré rozvíjame na našej škole, je ekologické zmýšľanie. Venujeme sa rôznym aktivitám, ktorými sa snažíme znížiť na minimum ekologickú stopu, čo chod školského zariadenia zanecháva na životnom prostredí. Napríklad cieľom celoškolského projektu Zelená škola je zaujímavejšou formou vyučovania a mimoškolskými aktivitami viesť deti i učiteľov k ochrane prostredia, ktoré nás obklopuje. V rámci tohto projektu sme si na obdobie dvoch rokov zvolili problematiku triedenia odpadu a jeho následného spracovania. Preto aj dobrovoľníci z 8. A dohliadajú na to, aby každá trieda separovala odpad čo najdôslednejšie.

Všetci si uvedomujeme dôležitosť zelene, preto v spolupráci s niektorými rodičmi a žiakmi budujeme predzáhradku na skrášenie okolia školy. Pri viacerých príležitostiach sme čistili od odpadu aj trávnaté plochy v blízkosti seneckých jazier.

Je všeobecne známe, že automobilová doprava patrí medzi najväčšie zdroje znečistenia ovzdušia. Preto tí z nás, ktorí nebývajú príliš ďaleko, chodia na vyučovanie peši alebo využívajú nemotorové dopravné prostriedky. Škola nám vychádza v ústrety tým, že umožňuje žiakom bezpečnú úschovu kolobežiek a skateboardov. Viacerí učitelia a vychovávateľky sa tiež tradične zapájajú do celoslovenskej akcie Do práce na bicykli.

Každý rok sa niektorá z tried zúčastňuje environmentálneho vzdelávacieho pobytu v Zaježovej, kde sa učíme vážiť si prírodu a správať sa k nej citlivo. Naša trieda sa tohto pobytu

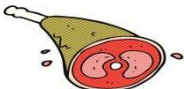
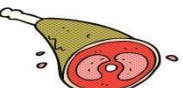
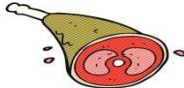

zúčastnila minulý školský rok. Na každodennú hygienu sme používali výlučne ekokozmetiku, voda, ktorou sme sa učili šetriť, bola ohrievaná solárnymi panelmi. Navyše, počas piatich dní sme jedli len vegetariánsku stravu. Sppestrením pobytu bola návšteva včelárne, kde sme ochutnali čerstvý med a peľ a dozvedeli sme sa o užitočnosti včiel. Voľný čas na zaježovských lazoch sme si vyplňali výrobou sójových sviečok, či iných výrobkov z prírodných materiálov. Okrem pohybových a manuálnych zručností sme rozvíjali aj tie duševné, často sme chodili do lesa a okolitej prírody, kde nám animátori pripravili viaceré aktivity na prehĺbenie ekologického cítenia.

Jakub Brunovský

Bájka o a kúsku

 našiel veľký kus a niesol ho v ,
že si ho niekde v pokoji zožerie. Prišiel k , ponad ktorý viedol
drevený a pustil sa po ňom na druhú stranu. Uprostred zastal
a pozrel dolu. Z vodnej hladiny hľadel naň jeho vlastný .
 si neuvedomil, že vidí sám seba. Myslel si, že pozerá na iného
s kusiskom v .
„Jeho je väčšie ako moje,“ pomyslel si závistlivo.
Vytrhnem mu ho a ujdem!
A tak otvoril a pustil svoje . To čľuplo
do a kleslo ku dnu.

Poučenie: Uspokoj sa s tým, čo máš!

Šimon Šebok

Šampióni
školskej participácie

V tomto školskom roku sme sa stali Šampiónmi školskej participácie. Naša škola sa dostala medzi 15 vybraných škôl, ktoré sú zapojené do projektu Inštitútu pre aktívne občianstvo. Cieľom projektu je zlepšiť fungovanie žiackej školskej rady a zapojiť do života školy nielen žiakov a učiteľov, ale aj rodičov a čo najväčšiu komunitu.

O princeznej, čo nevedela hrať Minecraft

Kde bolo, tam bolo, za šiestimi horami bolo kráľovstvo, v ktorom bývala princezná Anna. Princezná sa od narodenia chcela naučiť hrať Minecraft, ale nikdy sa nenašiel nikto, kto by ju to naučil.

Jedného dňa kráľ vyhlásil, že keď ju niekto naučí hrať Minecraft, tak dostane polovicu kráľovstva a princeznú za ženu. Na druhý deň sa ozvalo veľa princov, ale nikto Minecraft hrať nevedel. Keď to už vyzeralo, že je všetkému koniec, objavil sa v paláci nádherný princ.

„Ja ťa Minecraft hrať naučím!“ zvolal princ a pustil sa do práce. Len čo princezná Anna zapla počítač, premenil sa princ na zlého čarodejníka, premenil celé kráľovstvo na kocky a vytvoril zombíkov a kostlivcov s lukmi. Keď sa toto všetko stalo, jeden z princov sa

rozhodol princeznú zachrániť. Vytvoril si diamantový meč a prišiel do zakliateho kráľovstva, kde pobil všetkých kostlivcov a zombíkov. Prišiel aj za čarodejníkom a jednoducho ho zastaval hlinou.

„Si v pohode, Anna?“ spýtal sa princ.

„Áno, som, a naučíš aj mňa hrať Minecraft?“

neprestala Anna dobiedzať. Princ ju teda naučil, ako si vytvoriť lopatu a iné veci. A ako kráľ sľúbil, tak aj slovo dodržal a bola svadba. Princezná Anna a princ Milan boli spolu šťastní až do konca života.

Miško Fremal

Herná zóna

Pripravili sme pre vás malý rébus – ak v každom riadku označíte správnu odpoveď, nájdete chýbajúce slová do textu pod tabuľkou. Tie vám prezradia niečo viac o novej počítačovej hre Just cause 4 :)

Aký je vzorec vody?	H2O	O2	Ho	Vypočítajte $8 \times 12 =$	96	20	91
	4.12.2018	6.2.2019	24.12.2018		Solisu	Sulomínu	New Yorku
Koľko má Slovensko obyvateľov?	2,7 mil.	5,5 mil.	9,4 mil.	Ako sa píše slovo klavír v lokáli singuláru?	klavíri	klavýre	klavíre
	Isaac Clarke	Rico Rodriguez	Geralt z Rivie		Olivia Pierce	Black Handa	Gabriela Morales

Just cause 4 vychádza _____. Hlavný hrdina sa volá _____. Ten sa tentokrát dostal do _____. Hlavným záporákom je vodkyňa organizácie Black Hand - _____.

Druháci v slovenskom rozhlase

Papagáj na Lietavskom hrade

„Čože!? Pani učiteľka, to nemôžete myslieť vážne, veď my tam medzi nimi umrieme!“ doľahol ku mne známy piskľavý hlas. Otočila som sa a skoro som odpadla. To sa Stela rozkrikovala na našu triednu. Stavím sa, že to nejako súvisí so mnou a mojimi kamoškami Heňou a Hildou, s ktorými sme nerozlučná trojka. „Čo sa deje?“ opýtala som sa pošepky Heni. „Neviem, začula som len niečo o stanoch.“ Hej. Zrazu som si spomenula, ako triedna ešte v škole vravela, že stany budú veľké, presne pre šesť ľudí. „Šesť ľudí,“ vyhrkla som. „Takže my budeme v stane s tými troma smeťami! Tak toto má byť to utužovanie vzťahov a posilňovanie sociálnych väzieb. Tak toto má byť to *naučte sa byť tím a pomáhať si!*“ Dá sa byť ale tím so Stelou a jej dvoma príveskami, rozumejte, päťolizáčkami Betou a Monikou?!

Ani neviem, ako ubehla cesta. Chuť na koncoročný výlet pod Lietavským hradom ma úplne prešla.

Noc v stane bola príšerná. Nemohla som zaspať. Stále som si predstavovala, ako mi do spacáka lezie kuna. A keď sa mi konečne podarilo zadriemať, vystrašil ma zvláštny sen. Stáli sme s Heňou a Hildou pri nejakej zručanine. Boli sme unavené a smädné. Obloha sa znenazdajky zatiahla. Ani neviem prečo, pozrela som na hodinky, bolo presne jedenásť. Zrazu sme začuli čudný škrekot. Zodvihli sme hlavy a uvideli, ako okolo nás krúži obrovský farebný papagáj. Sedeli na ňom traja zvláštni jazdci. V chlpatých rukách držali vodové balóniky, ktorými nás ohadzovali. Smäd nás pobádal otvárať ústa dokorán. To bola však osudová

chyba. Balóniky boli napustené jedom. Keď som sa napila, spadla som na zem a stratila vedomie.

„Čo ti šibe?“ okríkla ma Beta. „Nechaj ma spať! Hrabe ti?“ pridala sa Stela. „Si normálna?!“ zvraskla po mne do tretica aj Monika. „Ako chcete,“ odpraskla som. „Všetci sú už nachystaní. O štvrtú hodinu je odchod. Triedna mi kázala zobudiť vás.“

O chvíľu sme už putovali lesom. Lietavský hrad bol od nás na hodinu cesty. Hlasná vrava dvanásťročných pubertiakov, na nohách turistické topánky, šiltovka na hlave, na chrbtoch ruksak s desiatou. Až na Betu, Stelu a Moniku. Tie si jedlo pripraviť nestihli. Dlho spali.

Výhľad z hradu bol úžasný! Kochali sme sa nádhernou prírodou a dýchali čistý vzduch, ktorý mi v našom meste tak veľmi chýba. Triedna nám dala krátky rozchod: „Zraz pri hradnej bráne o jedenásť nula nula.“ Heňa, Hilda a ja sme sa vybrali do neďalekého lesíka. Zjedli sme desiatu, čo sme si ráno nachystali a veselo sme kecali.

Zrazu mi Heňa priložila ruku na ústa: „Tichšie, lebo ťa budú počuť tie tri bosorky.“ Pozreli som smerom, kde nám naznačila Heňa a vtom sme uvideli hlúčik postáv. Boli to Stela, Beta a Monika, pri ktorých postávali akísi traja neznámi chalani. Bolo vidieť, že sa dobre bavia. Stela sa predvádzala a jej päťolizáčky po nej opakovali. Afektovane sa rehotali, tak ako to robia vždy v spoločnosti starších chalanov. Och, ako to na nich neznášam! Vtom si nás všimli. „A kto sú tamtie?“ spýtal sa jeden z chalanov. „Jaj, tie?! Tie si nevšímajte, to sú len také trapošky,“

odprskla Stela. Chalani ju však zjavne nepočúvli, lebo nám naznačili, aby sme podišli k nim. Trocha váhavo sme sa pripojili ku skupinke. „Takže vy ste všetko spolužiačky? Odkiaľ? Zo Senca? Tam je v lete super, paráda na jazerách, bol som tam,“ ujal sa veselo slova jeden z mladíkov.“ Stela na nás po celý čas mrzuto zazerala, nerada sa delí o pozornosť. Beta však nedbala a obrátila sa na nás s trocha prízemnou otázkou: „Nemáte ešte nejaké rožky? Umieram od hladu!“ Už-už som išla zaklamať, že sme všetko pojedli, keď tu zrazu chalan, ktorý sa predstavil ako Paťo, ochotne vyhrkol: „Ale to ste mali povedať hneď, milé slečny, že máte hlad! Čo tam nejaké rožky, to nie je nič pre dámy, my tu máme pravé hamburgery z mekáča!“ Kým Beta netrpezlivo prešľapovala a teatrálné tleskala od radosti, chalanisko si zložil rucksak a vyzliekol mikinu. Zrazu sa mi zachvel žalúdok. Všimla som si totiž, že na pravom ramene mal vytetovaného veľkého farebného papagája. Začala som mať zlý pocit. Ani neviem prečo, akosi podvedome som sa pozrela na mobil. Jedenásť hodín! Zrýchlil sa mi tep a cítila som, ako sa ma zmocňuje úzkosť. Celá táto scéna sa až príliš podobala môjmu dnešného snu. Bez slova som pozorovala toho mladého muža, ako sa prehrabáva v rucksaku. Hodnú chvíľu tam s niečím šušťal, stále niečo vybaľoval a prebaľoval, zazdalo sa mi dokonca, že v ruke drží malé vrecúško s bielym práškom. Zrazu sa obloha z ničoho nič zatiahla. Paťo si to však nevšimol a so širokým úsmevom natiahol svoju chlpatú ruku k Bete, podávajúc jej hamburger, na ktorý tak netrpezlivo čakala. „Nejedz to! Pusti to!“ skríkla som na Betu vyrazajúc jej jedlo

z ruky. „Si sprostá, alebo čo?!“ osopila sa na mňa Beta, snažiac sa zachytiť padajúci hamburger. „Vám stále vravím, že nie je kompletná,“ pridala sa Stela. „Ti fakt šibe?!“ zvolala do tretice Monika. Heňa a Hilda len nechápavo vypliešľali oči. Viem, vyzerala som ako totálna krava. Bolo mi to ale jedno. A bolo mi jedno aj to, že si tí traja chalani niečo medzi sebou podráždene mrmlú. Nemohla som inak. Bez slova som sa začala vzdávať. „A kam si myslíš, že teraz akože ideš?“ skríkla na mňa s ironickým úšklabkom Stela. „Tam, kde aj vy,“ vrátila sa mi zrazu duchapritomnosť, „k hradu. Je jedenásť preč. Triedna nás už čaká.“ Neostalo im iné, len sa neochotne vydať mojím smerom.

Zvyšok výletu so mnou Stela, Beta a Monika neprehovorili. A zdalo sa mi, že aj v očiach Heni a Hildy som sa zachovala ako paranoidná hysterka. A možno mali pravdu. Možno som zašla naozaj príďaleko.

* * *

Dva týždne po školskom výlete dávali v televíznych novinách správu: *Polícia pátra po trojici mladých drogových dílerov operujúcich v Žiline a blízkom okolí. Jeden z nich má na pravom ramene výrazné farebné tetovanie...* „papagája,“ zašepkala som naraz s hlásateľkou.

Ešte v ten večer mi na mobil prišla esemeska: „Dík. Si ozajstná kamoška. S+B+M.“ Na perách sa mi objavil ľahký úsmev. Triedna bude spokojná.

Nina Tereza Andrejčáková

Ako chutí dejepis

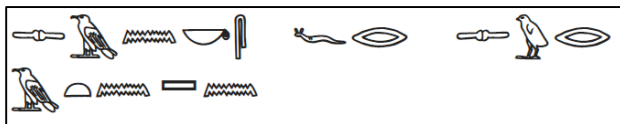
Dejepis je veľmi zaujímavý predmet, dá sa z neho naučiť veľa o minulosti ľudstva. Po prebratí praveku sme sa na moju veľkú radosť dostali k téme Egypt. My sme sa však o Egypte naučili niečo nové nielen o spoločnosti, vojnách a faraónoch, ale aj o tom, čo asi starí Egypťania jedávali.

So spolužiačkou Marion sme sa zamysleli a pripravili sme pre našich spolužiakov typické egyptské menu. Na jedálnom lístku bol chutný arabský chlebík, ktorý sme si namáčali v cícerovom hummuse, vynikajúce datľové cukríky obalené v mandľovej múke a kokose, pre celiatikov buchtičky z celozrnnnej múky plnené datľovo-orieškovou zmesou, sušené figy, datle a hrozienka, džús z melóna Cantaloupe a neobyčajný orientálny nápoj z koreňa orchidey – Salep.

Tak ako pri príprave, veľmi sme sa bavili aj pri prezentovaní. Spolužiakom sa egyptská hostina veľmi páčila a boli vďační, že sa mohli dobre „naobedovať.“ ☺

A aby som vám týmto článkom nerobila iba chůtky, na záver prikladám jeden veľmi ľahký a chutný recept:

Datľové cukríky

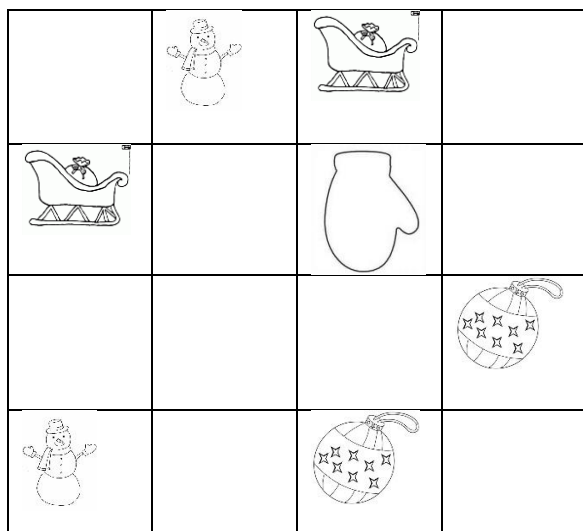
- hrnček datlí
- 1 čajová lyžička škorice
- 1/2 lyžičky citrónovej šťavy
- 1/2 hrnčeka posekaných vlašských orechov
- troška zohriateho medu (aby sa jemne rozpustil)
- 1/4 hrnčeka mandľovej múky
- 1/4 hrnčeka postrúhaného kokosu

Postup:

Datle spolu so škorice, šťavou a orechmi pomixujeme, po chvíli mixovania pridáme trochu vody aby sa nám zmes lepila. Z tejto zmesi tvarujeme guľôčky ktoré potierame medom a obaľujeme v mandliach a kokose. Dobrú chuť!

Elena Jasenovcová

Zimné sudoku pre malých i veľkých

1	4	9			6	3	5	
3	6	2	9		1		8	
	5	8		3		1	6	9
			5		7	8		
		1		4				6
4	7			6	8	2		3
6			8	7	3			5
	8						1	
	2		4		5		3	8

Bad boys?

Naša pani učiteľka Zuzka je hudobníčka telom i dušou a so svojimi žiakmi si spieva tak často, ako sa len dá. Existuje vraj pieseň *All good boys go to heaven but bad boys bring heaven to you...* a keďže Zuzkina trieda je výrazne chlapčenská, tak im tú pieseň často púšťala. Dobrí chlapci pôjdu do neba, ale tí neposlušní ti nebo prinesú...

A tak si chalani z 2.A vymysleli koncom minulého školského roku „zábavku“ – vytvorili si vlastnú „obchodnú“ značku a nazvali ju Bad boy. Pod touto značkou začali vyrábať rôzne predmety, doplnky, dokonca aj oblečenie – tričká či svojské vestičky. Chlapci si chceli zarobiť a začali si tieto „značkové“ predmety medzi sebou predávať, viacerých opantala myšlienka rýchleho zisku ☺.

Keď však začali peniažky celkom pekne pribúdať, začali rozmýšľať, čo

s nimi... Vtedy si Alex spomenul na jedno popoludnie v školskom klube, keď im pani vychovávateľka Renátka rozprávala o deťoch v Afrike, ktorým chýba veľa vecí, nemajú základné školské pomôcky. Porozprávala im aj o svojej známej pani Mirke, ktorá založila neziskovú organizáciu, aby mohla pomáhať deťom v núdzi v Keni. V tej chvíli bolo rozhodnutie druhákov jasné – vyzbierané peniaze venujú deťom v Afrike. Keďže spolu vyzbierali 110 €, Zuzka s Renátkou im pomohli napísať neziskovej organizácii mail a odoslať peniažky na jej účet.

Už sa tešíme na fotky a správy od detí z Afriky, snád' im naše peniažky trošku pomôžu. Nás táto iniciatíva našich druhákov milo prekvapila. Veď dobré skutky vychádzajú z dobrých srdiečok a tie sú znakom dobrých ľudí. (red.)

To bol deň, keď k nám prišiel Matej Tóth!

Telocvična burácala, v napätí sme všetci očakávali, kedy sa objaví v jej dverách on – Matej Tóth. A nesklamal... My, naši rodičia, známi aj učitelia hlasovali deň čo deň v súťaži Dobrá vec O2, aby sme aj v našej škole mohli otvoriť Akadémiu Mateja Tótha. Akadémia ponúka deťom overený športový program, ktorý slúži k celkovému rozvoju detí, posilňuje ich kladný vzťah k športovaniu a vyhľadáva atletické talenty. A my sme vyhrali!

V bratislavskom kraji získala naša škola najviac hlasov zo všetkých, vďaka čomu sme na jeden školský rok získali licenciu. Naša pani učiteľka absolvovala už dve školenia, kde sa zoznámila s celým programom a doviezla kopu športového náradia, ktoré sa bude v Akadémii používať. Záujem detí i rodičov o Akadémiu bol obrovský. Žiaľ, v jednom

športovom krúžku môže športovať iba 20 detí, a preto sa niektoré deti do krúžku nedostali. Ak sa nám v Akadémii bude dariť, možno sa nám budúci školský rok podarí opäť vyhrať licenciu zdarma a možno bude záujem o športovanie taký veľký, že otvoríme ďalší krúžok. A ako sme privítali Mateja Tótha? Obrovským potleskom, krátkym tanečným programom, pripravili

sme pre neho improvizovanú tlačovú besedu, symbolicky sme si spolu „zachodili“ a nakoniec sme sa rad za radom všetci s Matejom odfotili. Bol to úžasný zážitok, pretože to bolo stretnutie s jedným zaujímavým, skromným a odhodlaným človekom.

Olympijský víťaz, majster sveta, najlepší športovec Slovenska, Matej Tóth!

Ha, ha, ha.... zasmejme sa ☺

Rozprávajú sa dvaja chlapci:
 - Dnes sme na telesnej behali dvanásťminútovku.
 - A za koľko si ju

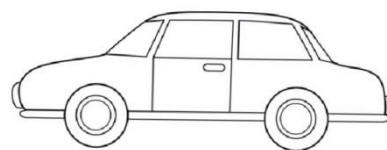

?

- Ako sa volal Pribinov syn? - pýta sa pani učiteľka.
- Pribináčik, - odpovie žiak.

Učiteľ dáva žiakom slovnú úlohu:
 - Z mesta A vyrazí auto rýchlosťou 150 km za hodinu,
 z mesta B vyrazí auto rýchlosťou 180 km za hodinu. Kde sa stretnú?
 Jeden zo žiakov pohotovo zareaguje:
 - Na dopravnom inšpektoráte, pán učiteľ.

Učiteľka dala žiakom slohovú úlohu s témou:
 Keby som bol riaditeľom firmy.
 Všetci žiaci sa pustili do písania, iba Matej nie.
 "Prečo nepíšeš?" - pýta sa učiteľka.
 "Čakám na sekretárku."

Na hodine chémie sa učiteľ pýta:
 - Kto nám povie, ako sa dá pomocou vody získať svetlo?
 - Stačí umyť okno, pán učiteľ.

A zopár historických poznámok zo žiackych knižiek...

Na hodine dejepisu schválne uvádza iné dátumy.

Pozerá sa na mňa cez zelené priesvitné pravítko a smeje sa mi, že som zelená.

Dáva stále pozor, či dávam pozor, a keď si myslí že nedávam pozor, tak nedáva pozor.

Pravidelne chodí do školy nepravidelne.

Zjedla pomôcky na výtvarnú výchovu.

Behá po stene.

Môj macík II

Synchronizujem pomaličky
Wireless i cez drátičky.
A Ty, iPad, ticho sed'.
Nabijem Ťa hneď.

Teraz pekne po poriadku
prihlásim sa do iCloudku.
Apple_ID sem zadaj,
na heslo si pozor daj!

Pred zapnutím kliky kľuky
umyjeme obe ruky.
A potom už do sucha
nech sa lak nezošúcha.

Tak iPody, iPady
to sú ale nápady.
Už nás obed očakáva,
od hry sa však ťažko vstáva.

Psíček Bodrík hľadá z kraja,
kedy sa s tebou pohrám aj ja ?
Pohrajme sa spolu tiež!
Nie, nie, kým ako appka
neexistuješ.

pochádza?

Aj Windows pozerá spoza kríčka,
čože je to za vecička?
Ten mekáč aj rozpráva?
Áno, Siri pomáha.

Starý tetris zo šuflíka
si už asi nezapípa.
Na grafiku pozerá...
Čo je to za frajera?!

Už sme došli do iStoru,
pridať novú fíčeru.
Appka drahá, dve sú free,
stiahnem si ich všetky tri!

Aj chytro aj pomaly
appky sa sťahovali.
Potom koprc iStore znova,
a už je tu zasa nová!

Júj, nehoda veliká!
Vypadla elektrika!!!
Všetky appky rýchlo vypol,
Bodrík, Bodrík, kde si zmizol?

Takto smutní skúmame,
prečo priateľov už nemáme.
Polievka dávno vychladnutá.
A kamoška? Zabudnutá.

Michal M

Viete, že...

* v našej škole sú 4 zamestnanci rodičmi
dvojičiek a jeden zamestnanec z dvojičiek

- * priemerný vek učiteľov v našej škole je 38,7 roka?
- * v mesiaci apríl má narodeniny až 13 žiakov?
- * 10 detí pochádza z bilingválnych rodín?
- * našu školu navštevuje iba 1 žiak maďarskej národnosti a 180 detí má národnosť slovenskú?
- * máme v škole tri deti, ktoré sa narodili inde ako na Slovensku?
- * najčastejšie dievčenské meno je Ela, Ella?

Niečo pre tých, ktorí majú dosť trpezlivosti...

Výsledky predmetových olympiád a súťaží v šk. roku 2018/19 – školské kolá
**Šaliansky Maťko – prednes
slovenskej povesti**

I. kategória: 2.-3. roč.

- 1.miesto: Adam Pikáli, 3.B
2. miesto: Martin Hajko, 3.B
3. miesto: Filip Pribylka, 3.A
Zuzana Sabová, 2.A

II. kategória: 4.-5. roč.

1. miesto: Anna Gubková
2. miesto: Alex Kovačovský

III. kategória: 6.-7.roč.

1. miesto: Elena Jasenovcová
2. miesto: Marion Adriaensen

Pytagoriáda – školské kolo –
súťažilo 79 detí, z toho 26
úspešných riešiteľov

Víťazi:

3. ročník: Alex Čopan
4. ročník: Eliška Némethová
5. ročník: Lukáš Vilkovský
6. ročník: Marion Adriaensen
7. ročník: Zuzana Filipovičová
8. ročník: Matej Kákoš

Olympiáda v anglickom jazyku
Kategória 1A 5.-7. roč.

- 1.miesto: Marion Adriaensen
2. miesto: Nina Růžičková
3. miesto: Elenka Jasenovcová

Kategória 1B 8.-9. roč.

1. miesto: Lucia Kopcová

Geografická olympiáda

Kategória G: 5. ročník

- 1.miesto: Lukáš Vilkovský
2. miesto: Tatiana Bollová
3. miesto: Filip Veselý

Dejepisná olympiáda

Kategória E: 6. ročník

- 1.miesto: Elenka Jasenovcová
2. miesto: Alex Bačo
3. miesto: Marion Adriaensen

Kategória F: 6. – 7. ročník

- 1.miesto: Kristína Ženišová
2. miesto: Adam Balogh
3. miesto: Alex Bačo

Kategória F: 7. ročník

- 1.miesto: Dávid Vilkovský
2. miesto: Samuel Horák
3. miesto: Tereza Vozárová

Kategória E: 8. ročník

- 1.miesto: Matej Kákoš
2. miesto: Martina Ďurovková
3. miesto: Nina T. Andrejčáková

Kategória D: 8. ročník

- 1.miesto: Ela Gulaiová
2. miesto: Nina T. Andrejčáková
3. miesto: Matej Kákoš

Učimo sa inak

